

GUERRA COMERCIAL EUA-CEE

Més enllà de les hormones

La decisió de les autoritats europees de prohibir les importacions americanes de carn tractada amb hormones ha estat contestada pels americans amb una nova guerra comercial contra determinats productes europeus. Com a rerefons, la creixent desconfiança dels americans per la consolidació del mercat únic europeu.

R. Aymerich

El mateix dia i hora en què l'estat espanyol assumeix la presidència de la Comunitat Econòmica Europea, s'obrirà la primera guerra comercial de l'any entre europeus i americans. Georges Bush i Felipe González s'estrenen en les respectives administracions i, malgrat que els dos dirigents temptejaran l'adversari per solucionar el conflicte, el problema de fons sembla irresoluble: els EUA es malfien del futur mercat únic europeu.

La guerra sembla servida i només les bones maneres del nou encarregat de Política Comercial de la CEE, Franz Andriessen, poden aportar alguna cosa a un conflicte en el qual els americans fan el paper de la intransigència. Si aquests no cedeixen —i si s'ha de fer cas de les declaracions del responsable de Comerç Exterior americà, Clayton Yeutter, no serà així—, la CEE ja té preparada una nova resposta. De manera semblant, la contraresposta americana també està preparada: prohibir la total importació de carn europea.

El problema ve de lluny. El 1986, les autoritats sanitàries europees decidiren prohibir en el seu territori la utilització d'hormones en l'engreixament

d'animals per al consum humà. L'acceptació per part dels ramaders europeus de la mesura, i el vist-i-plau d'altres productors mundials —com Nova Zelanda, Austràlia i Argentina— portaren a la conclusió lògica que calia estendre la mesura a les importacions de carn americana engreixada segons aquest procediment, qualificat de nociu per a la salut humana.

La resposta de Ronald Reagan a la proposta europea va ser virulenta: considerà el fet com una «competència deslleial» i amenaçà d'engegar la guerra. La CEE transigí i ajornà la mesura fins el primer de gener del 1989. El passat desembre, el Departament de Comerç Exterior dels EUA decidí posar en marxa un paquet de mesures que pretenia compensar la prohibició europea. El sistema no és altre que el d'aplicar dures càrregues aranzelàries —un 100%— a determinats productes europeus, posant-los així a un preu prohibitiu en el mercat americà. Els productes escollits són els derivats del porc, els sucus de fruita, les begudes alcohòliques de baixa graduació i el tomàquet enllaunat. En total, una pèrdua de 100 milions de dòlars per als productes europeus, 14 dels quals pertocuen a l'estat espanyol en l'apartat del tomàquet i les begudes alcohòliques.

L'intercanvi comercial entre la CEE i els EUA és d'uns 150.000 milions de dòlars anuals. Les diferents estratègies de la guerra que s'acosta impliquen poc més de 1.000 milions per als dos contrincants. La guerra no provocarà cap trauma, però amaga dos fets que els americans es neguen a reconsiderar. D'una banda, el seu model alimentari, basat en uns criteris de qualitat que els europeus es miren cada vegada amb pitjors ulls, tot i que també cal dir que, qualsevol anàlisi sanitària rigorosa dels efectes de les hormones en l'engreixament de carn, ha estat sistemàticament silenciada als EUA per la tot poderosa Associació Nord-americana de Ramaders, dirigida per la bel·ligerant Alisa Harrison.

Però el que més preocupa els americans —i només cal repassar els anuaris econòmics d'aquest final d'any elaborats pels setmanaris dels EUA— és la llarga marxa dels estats europeus cap al mercat únic. Un mercat únic en el qual els americans preveuen perdre una part important de la seva quota de mercat. La present guerra és, doncs, un petit avanç del que se'ns acosta. I també un petit assaig de l'administració americana per esbrinar si la política de la garrotada farà el seu efecte en l'avenir europeu. □